

ковою відповідальністю», але поки що, без практичного втілення його положень у життя, однозначно мовити важко. Хоча, при аналізі статей можна дійти висновку, що новий правовий статус ТОВ передбачає значну диспозитивність у регулюванні відносин між учасниками, надання засобів для ефективної охорони та захисту своїх прав учасниками, оперативність і результативність управління, що сприятиме залученню інвестицій і загалом має позитивно позначитися на економіці України.

Список використаної літератури

1. Кількість юридичних осіб за організаційними формами на 1 березня 2018 року [Електронний ресурс]: Показники Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України (ЄДРПОУ) / Офіційний веб-сайт Укрстату. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>. – Назва з екрану.
2. Пояснювальна записка [Електронний ресурс]: Проект Закону про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю від 13.05.2016. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59093. – Назва з екрану.
3. Про господарські товариства [Електронний ресурс]: Закон України від 19.09.1991. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1576-12>. – Назва з екрану.
4. Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю [Електронний ресурс]: Закон України від 06.02.2018. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2275-19>. – Назва з екрану.

А. С. Кисель

студ. III курсу

спеціальність «Право»

Науковий керівник: ст. викл. М. С. Федорко

ДОМЕННЕ ІМ'Я В СИСТЕМІ ОБ'ЄКТІВ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Розвиток і широке застосування інформаційних і телекомунікаційних технологій є глобальною тенденцією світового розвитку та науково-технічної революції останніх десятиліть. Широке практичне використання інтернет-сайту в різних сферах діяльності викликає необхідність розгляду його не тільки як об'єкта цивільно-правового обороту, а й визначення правового режиму всіх пов'язаних з ним об'єктів, в т. ч. і доменного імені.

Полярність наукових поглядів щодо правової природи доменного імені та його місця в системі об'єктів права інтелектуальної

власності, фрагментарність та суперечність нормативно-правового регулювання відносин, пов'язаних з використанням доменного імені, обумовлюють актуальність представленого дослідження.

Дослідженню доменного імені приділили значну увагу цивілісти Н. П. Бааджи, О. М. Волощенко, В. І. Грицай, О. М. Коршакова, О. О. Кулініч, Р. С. Нагорний тощо. На дисертаційному рівні дану проблему досліджував В. В. Бонтлаб. Проте низка питань у цій сфері потребують подальших досліджень, наразі питання місця доменного імені у системі об'єктів права інтелектуальної власності.

Існує ряд нормативно-правових актів, що містять визначення доменного імені. Зокрема, в ст. 1 Закону України «Про телекомунікації» зазначено, що домен є частиною ієрархічного адресного простору мережі Інтернет, він має унікальну назву, обслуговується групою серверів доменних імен та централізовано адмініструється [1, ст. 1]. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» доменне ім'я є іменем, що використовується для адресації комп'ютерів і ресурсів в мережі Інтернет [2, ст. 1]. Концепція реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 1 червня 2016 р. № 402-р, відносить доменне ім'я до інших результатів інтелектуальної діяльності [3].

У дослідженнях цивілістів можна побачити дві основні точки зору стосовно правової природи доменного імені. Першої з них притримуються З. Ю. Мілютін, В. І. Скиба, С. А. Бабкін, які стверджують, що доменне ім'я не є самостійним засобом індивідуалізації і порівнюють його з телефонним номером, поштовою адресою. Вищезазначені науковці пояснюють це тим, що доменне ім'я надається певній особі у користування на визначений період часу, воно є символом, що використовується для одержання доступу до інтернет-ресурсу. Відповідно до цієї точки зору, особливості його правового режиму обмежуються технічним регламентом та договірними відносинами [4, с.110].

Прихильником цієї позиції є й російський науковець Р. С. Нагорний, який, аналізуючи окремі статті Цивільного кодексу Російської Федерації (далі ЦК РФ), робить висновок, що доменні імена, виходячи з їх специфіки, не можна віднести до жодного об'єкта цивільних прав, перелічених у ст. 128 ЦК РФ, тобто речей, робіт і послуг, а ні до нематеріальних благ. Також, на думку автора, уст. 1225 ЦК РФ не вказано, що доменне ім'я є результатом інтелектуальної

діяльності та прирівняним до нього засобом індивідуалізації юридичних осіб, товарів, робіт. Виходячи зі змісту пп. 5 п. 2 ст. 1484 і пп. 4 п. 2 ст. 1519 ЦК РФ, Р. С. Нагорний робить висновок про те, що законодавець визнає домене ім'я одним із способів адресації в мережі Інтернет [5, с.125, 127].

Іншої думки дотримуються науковці А. Г. Серго, В. О. Калятин, В.Б.Наумов, С.В.Петровський, які стверджують, що доменне ім'я є: 1) новим засобом індивідуалізації, що має особливий правовий режим; 2) умовним позначенням, призначеним для індивідуалізації інформаційних ресурсів в мережі Інтернет [4, с.110].

Кожна з наведених позицій в певній мірі відповідає дійсності, адже в деяких випадках доменне ім'я може бути зовсім не пов'язаним із засобом індивідуалізації особи або товарів, або ж з іншим об'єктом права інтелектуальної власності.

Проте, на практиці досить розповсюдженою є ситуація, за якої назви доменних імен стають формою позначення комерційних підприємств, фактично виконуючи функції, що притаманні засобам індивідуалізації юридичних осіб, їх товарів та послуг. З огляду на зазначене, слід погодитись з позицією О. О. Кулініч, що у випадках, коли назва домену містить прізвище, псевдонім фізичної особи чи найменування юридичної особи, воно є засобом індивідуалізації похідного характеру інформаційних ресурсів фізичної або юридичної осіб. Похідний характер доменного імені в такому випадку пояснюється його ідентичністю до первинного засобу індивідуалізації [6, с.196].

Також досить часто сьогодні зустрічається явище, коли перед появою певного твору усі бажаючі можуть отримати попередню інформацію про нього на інтернет-сайті. Як правило, при створенні його доменного імені здійснюється переклад назви твору на англійську мову. Тобто об'єкт авторського права з'являється лише у вигляді назви твору, що відповідно до ст.9 Закону України «Про авторське право і суміжні права» охороняється так само, як і весь твір [7, ст. 9]. В даному випадку доменне ім'я містить творчу складову і виступає об'єктом авторського права.

Комерційна цінність доменного імені породжує низку проблем у користуванні ним, адже таке ім'я є одиничним ресурсом, у використанні якого досить часто зацікавлені одразу декілька осіб. Відповідно до статистичних даних, кількість спорів між тими, хто претендує на доменні імена, невпинно зростає. Як стверджував директор Центру посередництва і арбітражу Всесвітньої організації

інтелектуальної власності Френсіс Гаррі, це пов'язано з важливістю мережі Інтернет для бізнесу. Окрім цього, доступність доменів робить їх «ідеальним плацдармом для недобросовісної конкуренції» [8, с.26].

Правові конфлікти, пов'язані з доменними іменами, майже завжди відбуваються навколо широко відомих фірмових (комерційних) найменувань, торговельних марок. Відсутність чіткого законодавчого закріплення особливостей доменних імен спричиняє виникнення спорів стосовно таких імен і торговельних марок щодо первинності та їх належного використання.

Прикладом такого спору може слугувати справа, відповідно до матеріалів якої позивач просить припинити порушення прав інтелектуальної власності The Coca-Cola Company на знаки для товарів і послуг та на торговельну марку «COCA-COLA», а саме, припинити використовувати дані об'єкти шляхом застосування їх в мережі Інтернет, в назві доменних імен та скасувати делегування доменного імені *coca-cola.ho.ua*. Позивач стверджував, що йому належать раніше зареєстровані торговельні марки та відомий в Україні словесний знак «COCA-COLA». За допомогою сайту з доменним іменем *coca-cola.ho.ua*, назва якого схожа до ступеня змішування із його торговельною маркою та відомою маркою «COCA-COLA», здійснюється продаж продукції, тотожної із продукцією, для якої зареєстровані об'єкти інтелектуальної власності позивача. Рішенням Солом'янського районного суду м. Києва від 20.03.2017р. відповідача зобов'язано припинити порушення прав позивача, тобто не використовувати дані об'єкти, зокрема в назві доменних імен [9, с.54–55].

Підсумовуючи вищевикладене, ми можемо стверджувати, що доменне ім'я має такі ознаки, як нематеріальний характер; абсолютна унікальність; значна комерційна цінність; специфічна об'єктивна форма вираження; необмеженість в просторі. Для ефективного регулювання відносин, пов'язаних із використанням доменних імен, вважаємо цілком обґрунтованим та доцільним розглядати доменне ім'я як самостійний засіб індивідуалізації і відносити його до «інших», «нетрадиційних» об'єктів права інтелектуальної власності, що узгоджується із вищезгаданою Концепцією реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні від 1 червня 2016 р.

Доменне ім'я, на нашу думку, за своєю правовою природою є засобом індивідуалізації похідного характеру та є рівнозначним іншим засобам індивідуалізації.

Список використаної літератури

1. Про телекомунікації [Електронний ресурс]: Закон України від 18.11.2003 № 1280-IV. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1280-15>. – Назва з екрана.
2. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг [Електронний ресурс]: Закон України від 15.12.1993 № 3689-XII. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3689-12>. – Назва з екрана.
3. Про схвалення Концепції реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні [Електронний ресурс]: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.06.2016 №402-р. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/402-2016-%D1%80>. – Назва з екрана.
4. Грицай В. І. Правовий режим доменних імен та їх місце в системі об'єктів права інтелектуальної власності [Текст]/ В. І. Грицай // Право і Безпека. – 2015. – № 3. – С. 109–114.
5. Нагорный Р. С. Доменное имя как объект гражданского права [Текст] // Р. С. Нагорный // Журнал российского права. – 2008. – № 2. – С. 122–132.
6. Кулініч О. О. Доменне ім'я як похідний засіб індивідуалізації інформаційних ресурсів фізичних та юридичних осіб у мережі Інтернет [Текст]/ О. О. Кулініч // Актуальні проблеми держави і права. – 2009. – Вип. 51. – С. 195–201.
7. Про авторське право і суміжні права [Електронний ресурс]: Закон України від 23.12.1993 №3792-XII. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/3792-12>. – Назва з екрана.
8. Полуектов І. Засоби індивідуалізації в мережі Інтернет: питання меж здійснення прав [Текст]/ Полуектов // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2007. – № 5. – С. 24–32.
9. Коршакова О. М. Окремі аспекти правового регулювання доменних імен в Україні [Текст]/ О. М. Коршакова // Право і суспільство. – № 3-2. – 2017. – С. 52–55.

Н. В. Кисса

студ. IV курсу

спеціальність «Право»

Науковий керівник:, к.ю.н., проф. Л. М. Токарчук

ВПРОВАДЖЕННЯ СИСТЕМИ ЕЛЕКТРОННОГО ПРАВОСУДДЯ В УКРАЇНІ

Сучасні новітні інформаційні технології швидкими темпами проникають у різні сфери суспільних відносин. Не виняток і право-відносини у сфері здійснення правосуддя.

Розвиток таких технологій пропонує інший варіант правосуддя – електронний, тобто на базі ІКТ, що містить автоматизацію певних судових процедур та спрощення інформування зацікавлених осіб через Інтернет, засоби мобільного зв'язку тощо.